

Drakobijci 7 - Bronec Michael (ed.)

Jan Michálek - 6.1.2006

Sedmý díl Drakobijců, sborníku z literární soutěže O železnou rukavici lorda Trollslayera, je tady. Tentokrát s obálkou M. Fibigera získal tvář draka drsňáka. Je však takový doopravdy?

Drakobijci tentokrát obsahují hostující povídky čtenářských oblíbenců. **Šlechtova Zbraň mého přítele** by se dala chápat jako epilog prostředního příběhu z knihy *Orcigard*. **Tři páry papuček** je text, jímž by **Pavel Renčín** pravděpodobně zase položil porotce do kolen, kdyby s ním soutěžil. Tentokrát se jedná o městskou fantasy s příměsí... kyberpunku? To vše spolu s imaginací P. Renčina vytváří nadprůměrně kvalitní zábavu.

Hned první soutěžní povídka mě příjemně překvapila. **Ludmila Müllerová** rozvíjí zápletku velmi umně a asi proto se mi zdál příběh **Hadiho prince** hodný spíše románu. Je to snad jediná povídka, která se mezi soutěžními dá chápat jako high fantasy, je ovšem psána příliš nekonvenčním stylem.

Historické fantasy asi v letošním sborníku najdeme nejvíce, i když ji každý z autorů vzal za jiný konec. **Případ z hradu Cimburka** je historický detektivní příběh.

David Zbiral napsal své **Oběti** jako naturalistický pohled do pravěké vesnice.

Krátký text vypráví o jednoduchých věcech a proto působí autenticky. **Odkaz**

zpovědníka z Lodunu se zpočátku tváří jen jako fanfiction á la *Harry Potter*, jenže poté se ocitneme v minulosti, kde se za zdmi kláštera řeší už tolikrát omílané téma – „zlo“ zvané čarodějnictví posílené bludy inkvizitora kontra zdravý rozum.

Stín tygra je další povídkou z japonského prostředí z pera **Lucie Lukačovičové**. Autorce se daří čím dál věrohodněji popisovat kulisy Japonska. Celkem se těším na dlouho slibovaný román (tento rok to snad už vyjde, když už je na [stránkách](#) Poutníku i obálka). Kniha by mohla mít úspěch vzhledem k tomu, že obliba anime a mangy u nás stále roste a právě tuto komunitu by kniha mohla oslovit.

České apokalyptické povídky jsou díky sborníku **10 x Anděl posledního soudu** k vidění stále častěji. Na škole nás učili, že příklon autora ke křesťanským tématům je příznakem spisovatelovy tvůrčí krize, každopádně dvě apokalyptické povídky *Drakobijcům* na zajímavosti neubírají. **Tajná apokalypsa** od **Jana Dobiáše** získala bodíky díky čtenářsky vděčné filozoficky-zamyšlené rovině, která textu přidává na zajímavosti. Minulý rok jsem ve své pseudorecenzi plísnil **Lady Candar** za monotónnost její tvorby. To letošní text beru. **Utkvělá představa** je pro mě jasným vítězem letošního slovního klání. Navíc humorná povídka napsaná s nádechem sebeironie je pro mě důkazem, že autorka umí. Jen ten závěr je poněkud podivný...

Hororové povídky by se daly ve sborníku najít také dvě. **Dlouhé noci Alexandra Kazdy** jsou však především městskou fantasy s několika akčně hororovými scénami. Jen škoda, že akčních scén s magií není v povídce více, protože Kazda je v tomhle směru nebyvale invenční. Zato povídka **Martiny Šrámkové** nechutně dlouhého názvu **Dům hrůzy jezdí po vesnických poutích** je pravým hororem, který se navíc odehrává v českém prostředí a mluví o českých lidech.

Poetický název pro svou povídku si vybrala **Jiskra**. Slovo **Poslední** mi samo o sobě připadá magické a podle mě se tentokrát neminulo účinkem. Časový skok mezi scénou tančící víly někde na palouku a soudobým rockovým festivalem je skvělý. Důvod, proč text ignorovalo šest porotců, je možná ten, že svými kulisami a tématem až příliš okatě připomíná knihu **Američtí bohové** od **Neila Gaimana**.

Vítězná povídka od **Blanky Jiruškové** **Hra o purpurová křídla** je vlastně pokerová partička okořeněná fantasy prvky. Jenže v téhle hře se nehraje jen o peníze, ale o všechno a nakonec i o vlastní lidství. Nejde proto jen o soubor nervů, ale ve hře jsou i úskoky, které se řídí svými pravidly a morálkou. Zkrátka velmi zajímavé čtení.

Letošní *Drakobijci* na mě působí uhlazeným dojmem. Je podivné, že z nekomerčního projektu vzešly čtivé texty, které jsem přečetl bez zaškobrtnutí. Co se mi nelíbí, je pocit, že autoři se snaží napodobit příběhy a styl velikánů světové fantastiky, ale možná je to jen moje utkvělá představa. Popřejme tedy *Drakobijcům* úspěchy do dalších let, protože v záplavě levného čtiva to budou mít stále těžší.

Takže jaký je nakonec ten drak? Opírá se o vzduch andělskými křídly, oděný je ve vlčích kožešinách, svým stínem snáší hrůzu na město a přitom se mu tlama lehce cuká v úsměšku. A řeknu vám, není to špatný

pohled.

Tento článek byl převzat dne 30.3.2007 13:45:36 z Internetového magazínu Fantasy Planet
